

NOUZOVSKÝ

ŽURNÁL (7-8)

ROČNÍK VII. 1993 ČERVENEC
SRPEN

ŽIVELNÉ POHROMY

PŘILÍŠ
MNOHO
ZVÍRÁTEK

NAJDETE V TOMTO ČÍSLE

Informační servis	2
Informace o tom, co se stalo a co se stane, dů- ležitá upozornění	
Schránka Nouzovského Žurnálu	3
Vaše příspěvky v naší schránce	
Akce Široko aneb Jak nás doběhl Honza Zikl	6
Rozluštění poslední záhady z roku 1984	
Živelné pohromy	10
Volné pokračování seriálu, tentokrát o nepří- jemných zvířátkách	
Den v Československé televizi 78 (5)	12
Ukázky ze scénáře úspěšné hry Martina Bělíka a Honzy Soukupa	
Alvarez	15
Informace o dění okolo Alvareze a poslední důležitá zpráva	
Slavné výroky	20
Nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	

PŘIPRAVUJEME DO DALŠÍCH ČÍSEL

- táborové příhody
- slavné výroky
- a spousta dalších zajímavostí

Nouzovský Žurnál č. 7-8, rok 1993, 7. ročník
Toto dvojčíslo vyšlo 5. 7. 1993 v Nouzově

INFORMAČNÍ SERVIS

Po delší době opět vychází Nouzovský Žurnál ve svém „rodišti“, tedy na táboře v Nouzově. Jde sice o jedno dvojčíslo připravené v Kolíně, ale to nic nemění na tom, že letní dvojčíslo 7-8 je tady a 23. tábor T. K. Průzkumník (a jubilejní 10. v Nouzově - to to letí!) se již rozběhl. Přejeme vám tedy co nejvíce příjemných zážitků, které nám pak můžete poslat do soutěže O nejlepší zážitek z tábora.

vaše redakce

◆ **Důležitá data:**

Zapomeňte na datum, jsou prázdniny a na čase přece nezáleží.

sobota 17. 7. - návštěvní den (když to musí být)

sobota 24. 7. - konec tábora (to je ještě moc daleko)

Stalo se v červnu:

◆ **Nejvýznamnější událost, která zastiňuje všechny ostatní:**

**T. K. PRŮZKUMNÍK se stal majitelem
nouzovské louky!**

Louce, na které už 10 let táboříme, jsme vždycky říkali naše louka, naše tábořiště. Teprve teď tato slova dostávají ten pravý obsah. Louka je skutečně naše a na nás především záleží, jak bude vypadat. Chovejte se tedy podle toho a neničte svůj vlastní majetek. Ostatní oddíly a kluby nám jen tiše závidí.

SCHRÁNKA NOUZOVSKÉHO ŽURNÁLU

V dnešní schránce jsou vaše básničky na Alvareze. Všichni jejich autoři dostanou kartičku Alvareze. Bohužel přišly jen čtyři básničky, což je až trestuhodně málo. (A to nemluvíme o vašich námětech na tábor, nepřišel ani jeden, a tak tuto kartičku Alvareze nikdo nedostane!)

A zde jsou vaše básně (seřazeny podle „umělecké úrovně“):

ALVAREZ A JEHO POZNATKY

Jede ALVAREZ,
jede na kole,
těší se na schůzku,
kdo že tam vyhraje.

Když začne velký boj,
všichni už soutěží,
každý už bojuje,
aby byl nejlepší.

Když ale prohraje,
nic se mu nestane,
ALVAREZ putuje
jinému do dlaně.

Pak jede ALVAREZ,
pak jede na kole,
s domněnkou, kdo že zas
příště vyhraje.

Vyhraje statečný,
vyhraje silný,
pojede na tábor
a s ním i jiný.

Tak končí ALVAREZ,
odjíždí na kole,
těší se na osm,
co ho zas vyhraje.

Delfin

P.S. Vymyšleno z hlavy a nebylo opsáno.

BÁSEŇ O ALVAREZOVI

Alvarez se svým přítelem a druhem Rodrigem podnikají dlouhou cestu za Aztéckým pokladem. Cesta plná strasti, strachu i bolesti, kolikrát již byla jejich výprava blízko smrti. Přes mnoho překážek a zkoušek prošli, až k pevnosti došli, aby smrtí zaplatili. Alvarez uvězněn v kobce, chytí Rodrigo klíč? Nechytil a život Alvarezův skončil již.

Herouš

P.S. Líp jsem to nevymyslel.

ALVAREZ

Alvarez na zdi sedí,
na Herouše hledí.
Alvarezí slez,
poseč babičce mez.
Když já ale nemůžu,
ztratil jsem včera protézu.
Tak pěkně běž k zubaři,
ten ti jednu napaří.
Na zahrádce s kuželkou
hrajou pingpong s manželkou.
Manželka už nemůže,
dýchací přístroj jí nepomůže.
Manželka již v hlíně,
Rodrigo zas v „pípě“.
Rodrigo v hospodě zpívá,
manželka v hrobě zívá.

A jestli chcete slyšet další díl naší světově proslulé a na celém světě uznávané básně, tak se jej nedočkáte. Nazdar, zdraví vás velcí básníci

malý a hezký Herouš a velký Jirka

ALVAREZ

Alvarez sedí na lavici,
popíjí dobrou slivovici.
Přidal k tomu rum
a udělal sebou bum.

Syslík

Poznámka redakce: Možná lepší, že básně byly jen čtyři!

AKCE ŠIROKO

aneb

JAK NÁS DOBĚHL HONZA ZIKL

Na vánoční besídce roku 1983 dostal oddíl společný dárek, černobílou masku Široka. Pár jedinců, jako Fanas, Kosa a Čert, dalo hlavy dohromady a nevymysleli nic lepšího, než že postraší nejstarší družinu, tedy Vlčata pod vedením Myšky. Nakonec ovšem nezůstalo jen u této jediné akce, ale Široko se objevoval po celý rok a přinesl trochu vzruchu do jinak celkem poklidného života v oddíle.

Vyprávění o akci Široko, která probíhala po celý rok 1984, vyšlo v knize Velké akce. V loňském roce však vyšly najevo nové skutečnosti. Po osmi letech mlčení konečně Starosta promluvil, a tak padlo zřejmě poslední tajemství obestírající tuto akci.

Nejdříve telegraficky přehled událostí roku 1984.

- 9. leden - Široko (Čert) se poprvé objevuje, aby vystrašil nejstarší družinu Vlčat (Ala, Pitras, Starosta, Čmelák, Dodo, Míša, Radek, ...)
- 14. leden - Široko (Kosa) dělá rozruch na prvním nočním výletu.
- 10. únor - Široko (Honza Zikl) vystrašil vedoucí.
- 28. únor - Široko (Honza) přepadl družinu Vlčat na Veletově.
- 8. duben - Dva Širokové (Dub a Fanas) se objevují v údolí u viaduktu.
- 20. srpen - Široko s dalšími čtyřmi maskovanými (parta Charlie a spol.) málem podsekal vlajkokládu na prvním táboře v Nouzově.
- 20. říjen - Dva Širokové (Honza a Dub) se objevují u pekelského rybníka na nočním výletě.

A pak přišla na řadu akce z 10. listopadu, která byla pojata jako zastrašovací. Fanas, Šéd'a a Kosa dali akci dohromady ještě předtím, než Fanas odešel na vojnu. Kosa prohlásil, že sežene aspoň 8 lidí, a tak se kromě Široka měly uplatnit i klasické černé masky. Šéd'a na sebe vzal úlohu koordinátora akce a stanovil sraz na nádraží v Ratboři.

5. listopadu odnesl Čert jako Široko zvací dopis pro oddíl do klubovny na schůzku Vlčat (měl tenkrát namále, Radek ho místo obouvá-

ní přirazil mezi dveře).

Co se pak dělo v sobotu 10. listopadu, bylo pro obě strany místy těžko pochopitelné. Jasno do toho konečně vnesl Starosta až loni, tedy o plných 8 let později. Díky tomu můžeme dnes průběh celé akce snadno rekonstruovat.

Pěšáky v Širokově hře se nevědomky stali Starosta, Pitras a Dodo. Ti si už několik měsíců lámali hlavy nad tím, jak Široka dopadnout. Jak vzpomíná Starosta, osud jim tehdy nebyl příliš nakloněn a po jedné příhodě v klubovně byl nad nimi a ještě nad Čmelákem vnesen nejtvrdší ortel. V sobotu zůstanou doma! To by však nebyli oni, aby si neporadili.

„Stavíme se u Honzy Zikla, ten nás ve štychu určitě nenechá.“

Jak řekli, tak udělali. Po vyličení jejich plánů se Honza moc příznivě netvářil. Nebylo divu, na akci byl také pozván, samozřejmě jako jeden z maskovaných. Po delší rozmluvě si však promyslel situaci a nakonec byl pro. Kluci mu totiž nahráli na parádní smeč.

V sobotu 10. listopadu večer odjel Šed'a vlakem do Ratboře. Byl zde poměrně brzo, a tak čekal, až dorazí ostatní.

Honza se sešel se Starostou, Pitrasem a Dodem a na kolech vyrazili přes Polepy k viaduktu. Cestou jim Honza stále připomínal, že jestli to praskne, že je vzal na tuto akci přesto, že mají zákaz, už s nimi nikdy nikam nejede a že každému řekne, že byl od rána na chalupě. Kluci samozřejmě o další průšvih nestáli, a proto slíbili, že budou mlčet, ať se děje, co se děje. Svoji případnou výmluvou, že byl na chalupě, se Honza nemohl prozradit ani svým spolubojovníkům, protože celá akce byla tajná a všichni byli vlastně touto dobou pro nezasvěcené někde úplně jinde, než ve skutečnosti byli. Nemělo to chybu.

Honza a kluci dorazili na kraj sadu, kde byl nádherný rozhled na přístupové cesty. Uklidili kola a zalehli. Zanedlouho se však setmělo a nebylo vidět skoro nic, takže to vlastně bylo jedno. Honza řekl, že pro jistotu, aby je někdo nenašel, tak vždycky zjistí, co se děje, a bude je o všem průběžně informovat. Kluci byli šťastní, že jsou u toho a představovali si, že někde docela blízko se Široko chystá na svůj výpad.

Na ratbořské nádraží mezitím přijel ve stanovenou dobu Dub na motorce se svým bratrem, který se ovšem akce nehodlal zúčastnit. Honza dorazil s dvacetiminutovým zpožděním a omlouval se, že musel spravovat kolo. Nikdo další se už neobjevil. Šed'a proklínal Kosu,

který měl lidi na akci zajistit. Vypadalo to tedy, že zastrašovací akce zkrachuje. To ovšem výborně nahrálo do karet Honzovi. Přemluvil ostatní, aby to nechali na něm, že to zvládne sám. Odmítl Duba, který se mu nabízel, a tak Dub s bratrem zase odjeli domů. Nikdo na světě netušil, že Honza hraje svoji hru na obě strany. Šéd'a mu tedy dal masku Široka a Honza vyrazil na kole do terénu.

U viaduktu narazil Honza neplánovaně na Jenůfu a Meluňu, které si tady připravovaly další výlet. Podle svého líčení je taktně zlikvidoval. O Starostu, Pitrase a Doda se staral vsutku dojemně. Zhruba po půlhodinách se u nich stavoval a hlásil jim stav dění v okolí viaduktu. Kluci tak měli nejčerstvější zprávy a navíc přímo od Široka. Ten se zřejmě bavil nejvíc. Sólová akce mu umožnila naprosto bezpečně dokončit jeho geniální plán. Starosta, Pitras a Dodo, kteří byli pro Široka nejvíce nebezpeční, dají po této akci za Honzu ruku do ohně.

Konečně do údolí pod viadukt dorazil oddíl. Ozvalo se bouchání dvou kamenů o sebe a pak o zábradlí viaduktu. To se Široko snažil na sebe upozornit. A také se mu to podařilo. Za chvíli už přepadové komando mířilo na viadukt a plížilo se po kolejích směrem k Širokovi. Ten pro změnu začal bušit do kolejnice. Pár jedinců, kteří přikládali při plížení ucho na koleje, přišlo o sluch, ale nezabránilo jim to v dalším postupu. Široko pomalu postupoval proti nim. To už si přestali hrát na schovávanou a vyšli mu naproti. Široko chvíli ustupoval, pak zaútočil proti čtyřem nejbližším. Vrazil do nich, Čerta sevřel v pase a pováhal ho. Ostatní se na něj sesypali a snažili se mu svázat ruce. Čert poslal Vojína pro posilu. Široko toho využil, vytrhl se a začal unikat. Pronásledovatelé odpadli po sto metrech.

Honza poctivě informoval Starostu, Pitrase a Doda a ti si libovali, jak všechny doběhli. Že někdo parádně doběhl je, to je ani ve snu nenapadlo. Pak sedli na kola a odjeli ke Kolínu. Rachocení jejich kol, bylo slyšet až k viaduktu a bylo Průzkumníky považováno za zvuk dopravního prostředku Široka a jeho kompliců. Vlastně to nebylo ani tak daleko od pravdy.

Cestou Honza a kluci potkali na silnici hlouček lidí. Honza se nechal slyšet:

„Zvedněte si světla na kolech a posviťte si na ně. To jsou určitě ti, co připravovali Široka.“

Skutečně jejich výstroj tomu nasvědčovala, a tak to Starosta, Pitras a Dodo zbaštili i s navijákem. Nikoho z nich však nepoznali. Paradox-

ní však je, že Honza zase tak moc nelhal, protože šlo o partu Charlie a spol., která prováděla Širokovu akci na táboře. Na viaduktu měli sehrát role maskovaných Širokových pomocníků, ale něco se zvirtlo a oni se nedostavili včas.

Když se po skončení celé akce Široko kluci dozvěděli, jak Honzovi naletěli, nestačili se divit. Pak se tomu společně zasmáli a nechali si to všechno pro sebe jako své tajemství. Trest byl ještě příliš čerstvý.

Poslední Širokova akce se konala 1. prosince a rozluštění všech záhad okolo Široka se oddíl dočkal na vánoční besídce. Kromě této jedné, která byla rozluštěna až teď.

ŽIVELNÉ POHROMY

Příliš mnoho zvířátek

K živelným pohromám nepochybně patří i přemnožení některého druhu živočichů. Takové povyražení jako třeba kobylky nebo sarančata tady naštěstí nemáme, ale i tak se najdou zvířátka, která nám dokážou pěkně znepríjemnit život.

V Hryzelích to byly například myši, které jednoho roku rozryly louky svými chodbičkami a podnikaly pravidelné útoky na táborové zásoby jídla. Vynalézaví táborníci pořádali na myši lov pomocí různých oštěpů, luků a šípů, cepů a dalších strašlivých zbraní. Nejobávanější lovci, Fanas, Honza a Miki, dokázali nehnutě čekat u díry a když myš vykoukla, neměla již šanci na únik. Zrak lovců byl ostrý a ruce hbité.

Pravidelně každý rok se rojí mravenci. A ti když vám naleznou do stanu, také nic moc. Je jich příliš mnoho, takže stěhovat se musíte vy.

Nejobávanějším hmyzem je sršeň, díky svému žihadlu. Ta se naštěstí objevuje většinou jen jednotlivě. Která sršeň při svém průzkumném letu narazila lovce, jako byli Máček a Mártý, s tou bylo zle. Máček se jednou v Hryzelích dokonce ozbrojil značkou zákaz vjezdu jako štítem a tím srážel sršně na zem, kde je pak likvidoval.

Mártý vládl rychle svým nožem. Když jednou přiletěla sršeň do kuchyně, jenom se Máčka zeptal, jestli může použít to prkénko, co leží na stole. Pak jedním mávnutím nože srazil sršeň na prkénko a nožem ji bleskurychle rozporcoval na kolečka.

Virtuózní kousek se mu jednou povedl při odpolední siestě ve stanu. Tehdy měl spolu s Máčkem patrový stan s postelemi v patře. Mártý klímbal, když do stanu vletěla sršeň. Mártý se jen líně otočil a pustil nůž na zem. Nůž se zabodl do podlahy i se sršní. Mártý se otočil na druhý bok a spal dál.

Nejčastější pohromou tohoto druhu jsou ovšem vosy. Těm se na Nouzově velice líbí. Každý rok se likviduje spousta vosích hnízd a stejně vos jako by neubývalo. Rok 1988 byl na vosy zvlášť úrodný. Nejlepší obrana je preventivní útok, prohlásil Čmelák a pasoval se na specialistu v boji proti vosám. Věřil jen své oblíbené zbraní, postříku značky Actelic, a úspěšně likvidoval jedno hnízdo za druhým. Jednou však zvolil špatnou strategii. Zapálil vchod do hnízda, aby se vosy

snadněji nechaly postříkat Actelikem. Vosy však měly pro tuto příležitost vybudovaný druhý vchod, kterého teď samozřejmě využily. Co následovalo, není třeba komentovat. Čmelák měl naštěstí rychlé nohy, takže odvetu přežil s pouhými dvěma žihadly.

Přes důslednou likvidaci vosích hnízd i v blízkém okolí bylo pořád na tábořišti hodně vos a každou chvíli si někdo přišel ošetřit vosí bodnutí. Máček si dělal čárku za každou zabitou vosu. Za týden měl 300 čárek. Mohl jich mít za celý tábor až 1000, kdyby ho tento sport nakonec nepřestal bavit. Jeho loveckých kvalit však ostatní nedosahovali. Například Starosta se ohnal po vose, uklouzl a přitom se bolestivě udeřil.

„Vosy kopou!“ komentoval svůj úraz se zkřiveným úsměvem.

Ostatní táborníci tyto vosí nálety nesli těžce.

„Těm vosám to normálně nemyslí!“ rozčiloval se Dodo.

Vosy se o tom zřejmě dověděly a vyslaly trestné komando.

„Přilítla, dala mi ho a odlítla,“ komentoval Dodo nechápavě své napadení.

„Vy se nechte vyšetřit nervově, vy vosy blbý,“ přidala se Eva.

„Snad mě semhle nekousla vosa, do pytle!“ ohledával se nervózně Mák.

„Je tu moc vos. Nedá se tu nic dělat,“ zhodnotil Čmelák trefně situaci.

A když nejsou vosy, jsou zas pro změnu mouchy. Máček se jednou v kuchyni na dotěrné mouchy pořádně rozkřikl:

„Vypadněte vy mouchy, vy krásy jedny!“

A co myslíte, že udělaly mouchy? Nic. Jako by ho vůbec neslyšely.

DEN V ČESKOSLOVENSKÉ TELEVIZI

78 (5)

Ukázky ze scénáře úspěšné hry Martina Bělíka a Honzy Soukupa.

Když hlasatel a hlasatelka neposlouchají, kameraman s režisérem se domlouvají.

Režisér: Mám v zákulisí placatici. Až budou televizní noviny, vypnu proud a půjdem si loknout.

X. Televizní noviny

(gong)

Hlasatelka: Z domova:

V Horním Trtílkově, okres Dolní Trtílkov, se konala schůze zahradníků a zahrádkářů. Soudruh Oliver Tuli-pán totiž objevil převratný vynález v tomto oboru. Ulehčil pracné zalévání konvemi tak, že vyrobil gumový batoh, který má dole dírky. Stačí batoh naplnit vodou, projít se záhonem a celé pracné zalévání je hotovo. Porota tento vynález velmi kladně ohodnotila. Udělila s. Tulipánovi stříbrnou plaketu Lilie Zlatohlavé.

...

(gong)

Z kriminalistiky:

Hledáme marně asi čtyřicetiletého svobodného mladíka bez závady. Značka: Cožpak jsi zapomněl Josefe? Máňa se synem.

(gong)

Z kultury:

Státní nakladatelství dětské knihy vydalo školní zpracování díla Aloise Jiráska Temno.

(Režisér při tomto slově zhasne.)

Hlasatelka: Co je?

Hlasatel: Asi vypli proud.

Hlasatelka: Tak já to omluvím. Promiňte diváci, že nás nevidíte, ani neslyšíte. Ve studiu totiž vznikl výpadek elektrického proudu.

(Hlasatel jde rozsvítit, ozývají se strašné zvuky.)

Režisér a kameraman si povídají o placatci.

Režisér: Ta byla až z tuzemska.

Hlasatelka je sprdne. Hlasatel se strojí, vymýšlení dalšího programu.

XI. Všichni se ptají, komu to hrají.

Hlasatelka: Milí přátelé, vítáme vás při pořadu Všichni se ptají, komu to hrají, jenž je věnován pracovníkům chemického průmyslu. Po celý večer nás bude doprovázet folklórní jazzová skupina Playback. (Vběhnou hlasatel a režisér.) Na uvítanou vám zahrají Let čmeláka.

(Hudba z playbacku. Režisér jako hraje na baskřídlovku, hlasatel na kytaru. Po chvíli toho nechá a začne honit čmeláka s plácačkou. Jakmile skončí hudba, zařve.)

Hlasatel: Mám ho!

(U stolu sedí hlasatelka a kameraman.)

Hlasatelka: Dovolte, abych vám představila chemika Johna Sirku. Mistře, povězte nám, na čem pracujete.

Kameraman: V poslední době pracuji na výrobě sušené vody. Dosáhl jsem jistého úspěchu. Vytvořil jsem prášek, který se po rozpuštění ve vodě změní ve vodu.

Hlasatelka: Ano, to je velký úspěch. A jak pracujete ve vývoji žiravin?

Kameraman: Žiraviny jsou mojí velkou specialitou. Nedávno jsem vyrobil žiravinu, která prožere vše. Jistě již chápete vznik Macochy. Tuto žiravinu používáme při pracích na ropovodu Orenburg. Jednou se ale nepodařilo správně nasměrovat kapalinu, takže je teď žiravina na cestě k Austrálii. Škoda, že se nedá skladovat.

...

Hlasatelka: A nyní jsme připravili rozhovor s členy skupiny Playback. První otázka. Zajímáte se o chemii?

Hlasatel (podává jí dvě skleničky s barevnými tekutinami): Ano, jistě. Tento náš vynález se jmenuje v němčině wasserbomba. Prosím, vyzkoušejte to. Až dám znamení, slejte vodičky dohromady.

Hlasatelka: Dobře.

(Hlasatel a režisér uklízí hudební nástroje a jdou do rohu. Hlasatel dá znamení a zařve.)

Hlasatel: K zemi!

(Padnou na zem. Hlasatelka sleje vodičky, účinek žádný. Hlasatel a režisér vstávají.)

Hlasatel: My jsme si asi spletli vodičky.

Režisér: Celý život se na to těším.

...

Hlasatelka: Milí přátelé, to už je doopravdy vše. Za týden na shledanou.

-

Hlasatelka a hlasatel: My známe několik básniček.

XII. Chvilka poezie na dobrou noc

Hlasatel: Jablko

Ukradl jsem v sadě hrušku,
hajný si vzal na mě pušku.
Měl však špatnou mušku,
očesal si hrušku.

...

Hlasatel: Kobra Strýčkem Jedličkou

Podívej se, kobra
imituje bobra.
Podívej se bobře,
zda to dělá dobře.

Hlasatelka: Písně komické

Uch, uch, uch,
vesnický vzduch.
A žádný ruch,
jen hejno much.

Hlasatel: Uměním ke zdraví

Našel jsem obraz,
byl to však podraz.
Když jsem po něm chňapla,
past na myši sklapla.

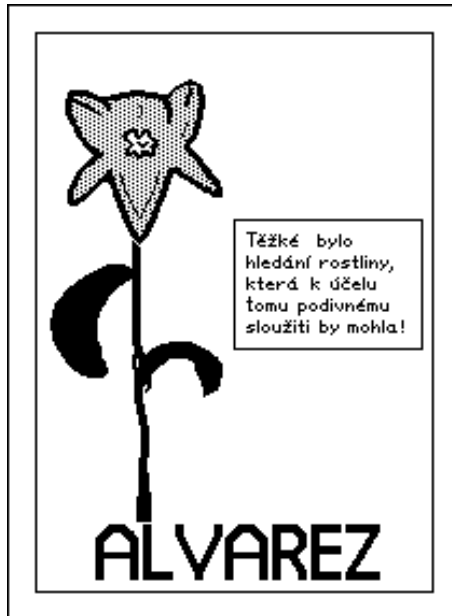
-

Konec vysílání. Režisér, hlasatel a kameraman uléhají, hlasatelka jde zatáhnout oponu.

ALVAREZ

Nejprve si připomeneme souboje o poslední Alvarezovy kartičky.

V sobotu 30. května se bojovalo o dvě kartičky. Osm nejlepších získalo kartičku za proběhnutí překážkového závodu na čas (známá opičí dráha). Druhou disciplínou pak byla jízda zručnosti na kole s terénní, rychlostní a slalomovou částí. Kartičku získalo 6 nejlepších. Podle očekávání slavilo výrazný úspěch univerzální kolo favorit, pokud bylo v rukou šikovného jezdce. Horská kola ztrácela na rychlostní části a jezdci se pak snažili dohnat ztrátu na slalomu, kde ovšem obvykle nasbírali ještě trestné sekundy za neprojeté branky (5 sekund za jednu branku).

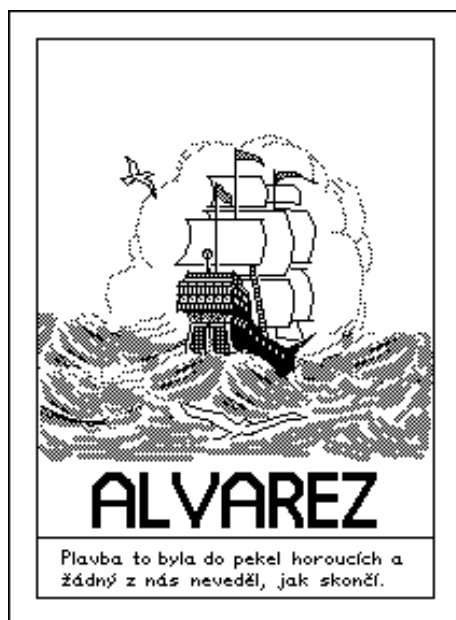

V sobotu 12. června nám počasí nepřálo. Na vrchu Kaňk u Kutné Hory vytrvale přšelo, ale Alvarezovy úkoly se přece jen podařilo splnit.

Prvním úkolem bylo odhadnout bez hodinek uplynutí jedné hodiny (původně se měly odhadovat 3 hodiny, ale kvůli počasí byl úkol zkrácen). Kartičku mělo dostat 5 nejlepších, kteří se svým odhadem nejvíce přiblíží skutečnosti. Vzhledem k tomu, že se na výpravu dostavilo 5 Průzkumníků a nikdo nepodváděl, dostali kartičku všichni. Skutečné časy jejich odhadů byly vesměs menší než hodina, a to 49 až 55 minut.

Dalším úkolem byl běh po jedné noze shodou okolností opět pro 5 nejlepších, takže se zase dostalo na všechny.

Poslední dva úkoly byly dlouhodobé. Bohužel ani přes několikeré výzvy se nenašel nikdo, kdo by napsal nějaký návrh na tábor, zlepšovák nebo nějakou hru. Nechce se nám věřit, že by nikdo neměl žádnou připomínku, nebo že by nikdo neznal aspoň jednu zajímavou hru. Takže lenost? Tuto kartičku s penízem průkazným nedostal tedy nikdo. Můžete se na ni jenom podívat černobíle na str.18.

Ani s básničkami to nebylo slavné. Sešla se všehovšudy čtyři dílka (otiskujeme je v rubrice Schránka NŽ) různé úrovně.

To je tedy z úkolů vše. Cítíte-li se i nadále stateční a silní, můžete tedy ihned vyrazit po stopách Alvarez a jeho přátel.

Abyste mohli vyrazit na cestu, potřebujete Alvarezův deník. Podařilo se nám získat opisy originálu tohoto deníku. Samozřejmě, že deník je šifrovaný, jak už jsme si řekli minule. Každé písmeno je nahrazeno jiným znakem. Potřebujete tedy klíč k této šifře. Jak praví pověst, Alvarez, Rodrigo a Fernandez důkladně ukryli tyto kódy tak, že je zavěsili na kolmou skalní stěnu, podél níž vedla ve výši jen úzká skalní římsa. Skála se nalézá v místech, kam málokdo kdy vůbec zabloudí a cesta po uzoučké skalní cestě nad propastí je tak hrůzná a ne-

bezpečná, že jen člověk, jako byl Alvarez, si po ní troufne kráčet.

Problém je v tom, že se přesně neví, kde vlastně ona skála leží, protože Rodrigo toto místo pečlivě tajil a zmínkám o začátku jejich cesty se pečlivě vyhýbal. Pátrali jsme v různých archívech, až jsme narazili na jednu zmínku ve vzpomínkách otce Carlose, který mimo jiné píše:

„Zde na poslední výspě civilizace křesťanské často jsem požehnání dával dobrodruhům různým, kteří pak za zlata vidinou dále do divočiny postupovali. Pro mnohé to bylo požehnání poslední. Vzpomínám si v souvislosti této na šlechtice jakéhosi, Alvareze se nazývajícího, jehož výpravě jsem požehnání dával, ...“

A tak dále, to už není zajímavé, dále již žádná fakta nenalezneme. Jedinou stopou tedy je místo působení onoho duchovního. A tím je kostel svatého Vavřince v obci při říčce vytékající z velkého vodstva. Jak říčka, tak vodní plocha i obec se stejně po svatém Vavřinci nazývají. Jak dále píše otec Carlos, dobrodruzi odcházeli dále do divočiny cestou po proudu říčky svatého Vavřince. A zde někde nad touto říčkou je třeba hledat onu skálu s vytouženými kódy.

Mnoho štěstí a zlomte vaz!

SLAVNÉ VÝROKY

léto 1993

Dáša má prst v sádře. Starosta ji provokuje a ona ho tluče sádrou.

Starosta: Au!

Dáša: Já teď můžu dobře tlouct sádrou.

Starosta: Počkej, až v půl osmý nastoupím do služby, to budu moct taky tlouct.

Diskuze o ceně pro vítěznou družinu v celotáborové hře.

Marian: Když vyhraje družina Dáši a Lenky, dostanou metrák vloček.

Prodavačka v obchodě:

Baterie nemáme. Jestli jste je chtěl do rádia, tak si budete muset zaspívat sám.

Ještěrka: Mám předsevzetí, že letos z tábora nikam nepojedu, i kdyby se mi stalo nevím co.

tábor 1993

K Marianovi se lísá jezevčík Arina.

Marian: Ona mi olizuje ruce, asi proto, že je mám od anglický slaniny.

Šárka Čertova: Tak proč mně olizuje nohy?

Marian: Sehnat znamená zadarmo!

Starosta: Když fajčím, nerobím. A fajčím veľa.

Šárka: Ahoj Vojíne, ty máš zase míň vlasů!

Vojín provádí úpravu okolí nové lávky:

Sem postavíme trávu, ...

ALVAROZ

potřebuje jen statečné a silné !